

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 3 września 2025 r. w sprawie:

P. J. i M. M.

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania prawomocnego,
wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 8 lipca 2024 r., II AKa 346/21,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Elblągu
z dnia 12 marca 2021 r., II K 83/18,

p o s t a n o w i ł:
wniosków nie uwzględnić

UZASADNIENIE

Przywołanym powyżej wyrokiem Sąd Okręgowy w Elblągu skazał P. J. i M. M. za popełnione przez każdego z nich dwa czyny: z art. 197 §1, 2 i 3 pkt 1 k.k. oraz z art. 197 §1 i 3 pkt 1 k.k. m.in. na łączne kary po 5 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten zaskarżyli obrońcy oskarżonych oraz prokurator. Po rozpoznaniu tych apelacji Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z 8 lipca 2024 r., sygn. akt II A Ka 346/21 zmienił zaskarżony wyrok m.in. w ten sposób, że na nowo orzekł wobec każdego ze skazanych kary łączne pozbawienia wolności, ustalając ich wymiar wobec każdego z nich na 4 lata.

W kasacjach obrońców skazanych, które wnieśli od tego wyroku Sądu odwoławczego sformułowali wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego nimi

orzeczenia na czas rozpoznania kasacji „z uwagi na charakter postawionych zarzutów”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski są bezzasadne.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji świadczy o jego zasadności.

Taka sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Z uwagi na wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymanie wykonania orzeczenia powinno nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności wniesionych kasacji – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo ich uwzględnienia nie jest na tyle wysokie, by stanowiło to wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[a.t]